

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΙΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Τῶν ὁρῶν μας μεταβολή, ἐνδιαφέρουσα πολύ.
Γράμματα καὶ συνδρομαὶ — ἀπ' εὐθείας πρὸς ἐμὲ,
Συνδρομὴ γὰρ κάθε χρόνον — ὀκτὼ φράγκα εἶναι μόνο.
Γιὰ τὰ ξένα ὁμως μέρη — δέκα φράγκα καὶ ἑστὸ χέρι.

Ἔνατον κ' εἰκοστὸν μετροῦντες χρόνον
ἔδρουσμεν ἐστὴν γῆν τῶν Παρθενῶνων.

Χίλια κ' ἑηκοσά τεσσέρα καὶ δέκα,
τούς ἐχθρούς, Πατριδα, κτύπα καὶ πέλαα.

Μάη τοῦ μηνὸς δεκάτῃ,
τὸ Δυρράχιον φρυάττει.

Χίλια καὶ τρακίσια,
καὶ συμβάντα τόσα.

**Τὴν Αὐτόνομον ἠνοοῦμεν,
τὸ σπαθὶ τῆς προσκονοῦμεν.**

Π. — Τί μοῦ κάνεις, κακομοίρη;
Φ. — Ἄλλο νέο πανηγύρι.
Ἔλα κέρνα, παπαδιά,
τῆς Ἡπείρου τὰ παιδιά.

Εἰς τὴν Κέρκυρα κυττάζω,
εἰς τὴν Κέρκυρα γυρίζω,
καὶ τὴν νίκην ἐορτάζω
καὶ φαεινὸς πανηγυρίζω.

Ἄνδρας κέρνα στυβαρούς,
κέρνα λόγους ἱερούς,
ὀδοῦ τρόμαξαν ἀλήθεια τούτῃ τὴν Ἀρβανιτιά
καὶ τῆς ἔβωσαν ἑστ' αὐτιά.

Στεφανόνουε προμάγους,
λειτουργῶν ἐστὴς Ἐκκλησιαίς
κί εὐλογοῦν ἀριματοσιαίς.

Καὶ κυττάζου ἀπὸ βράχους
ἀετοὶ μὲ δὴδ κεφάλια
τῆς Ἀρβανιτιάς τὸ χάλιμ.

Τὸν Ζωγράφου χαριετῶ
κί ἔβαλλος χειροκροτῶ
μια νίκη Ζηλευτή.

Γιὰ τὸ τρόπαιον ἐκεῖνο
κί ἔγὼ μ' ἔλους τὸν προτείνω
τῆς Ἀθήνας βουλευτή.

Ἄλλα τὰλλα θὰ τάψῃσω,
καὶ μὲ νοῦ καὶ μὲ καρδιά
τὸν Ζωγράφου θὰ ψηφίσω,
τὸν Ζωγράφου, βρὲ παιδιά.

Πρέπ' ἡ νίκη τῆς Ἡπείρου κί ἀπὸ μᾶς ν' ἀνομηθῇ,
φεύγουν παρανόμουν σπειραι,
κί ὅ,τι ζήτησε τὸ πῆρε
τὸ σπαθὶ τῆς, τὸ σπαθί.

Τοῦτο θρίαμβος καὶ νίκη,
τοῦτο κύρος σεβαστό,
τοῦτο τώρα μὲς ἐστὶ θήκη
ξανομαπαίνει δόξαστό.

Καὶ καθένας τῶρ ἄς λέη
τῶν Ἡπειρωτῶν τὰ κλέη,
ποῦ δὲν ἔκαφαν λιβάνι
σὲ κανένα μπαχλιβάνη.

Νίκης ἦθελαν παῖτανα,
καὶ δὲν πήρανε παγᾶνα
μὲ τῆς Ζητανιάς τὸν δίσκο
ἕνα κί ἄλλον Μεγιστάνα,
ἕνα κί ἄλλον Βασιλάνα.

Τάρματα τάνδρειωμένα
δὲν προσκίνησαν κανένα,
καί 'στὸν ἱερὸν ἀγῶνα
'βρόντησαν μὲ θάρρος μόνα.

Ψάλε, κἀρα φευραλέα,
τάρματα τὰ θαρραλέα,
καὶ μεγάλυνη παιδιὰ.

Ποῦ δὲν πῆγαν νὰ μιλήσουν,
ποῦ δὲν πῆγαν νὰ φιλήσουν
κανενὸς τρανοῦ ποδιὰ.

Πολεμάρχων ἀτρομῆτων
ὁ χορὸς ἄς ἔμνηθη,
'κτύπησαν μὲ τὸ σπαθί των,
'μίλησαν μὲ τὸ σπαθί.

Δὲν σοῦ τῶπα, κουτομόγια,
πῶς κανέναν μὲ τὰ λόγια
τίποτα δὲν κατορθώνει ;

Καὶ πῶς κάνει κάτι τί
μόνο ξίφος σὰν κρατῆ
καὶ δὲν φαίνεται κωθῶνι ;

Χιλιάκις δὲν σοῦ τῶπα,
Περικλέτο μου κυνώπα,
πῶς ἂν ντοῦρος δὲν σταθῆς.

"Ὅλοι σοῦ πατοῦν τὴν κάπα,
καὶ σοῦ δίνουν καὶ μιὰ φάπα
γιὰ νὰ τοὺς ξεφορτωθῆς ;

Δὲν σοῦ τῶπα, βρέ ζευζέκη,
πῶς γανυρίζουν τὰ σκυλιὰ
ἐποιοὺν βλέπουν ἔτι στέκει
ταπεινὸς χωρὶς λαλιά ;

Μὰ τοὺς πάει ριπιτὶ
σὰν τὸν βλέπουν μαχητῆ
καὶ ποδάρι τοὺς πατεῖ ;

Μὲ τὰ μάτια δακρυομένη
ἐλεος ἀπὸ κανένα,
Περικλέτο, δὲν ζητῶ.

Κι' ἀκονίζω μιὰ λεπιδά
καί 'στὴν εὐανδρον κοιτιδά
τὴν Ἑλληνικὴν πετῶ.

'Σκόρπιος φωταῖς καὶ λαύραις,
κι' ἂν δὲν παίζων μὲ τῆς αὖραις
τὰ πανάκια τὰ μαβιά.

Πλὴν ὕμῳ δρυμοὺς καὶ λόγγους,
ποῦ τοὺς γέμισε μὲ βόγγους
ἀτελειώτη σκλαβιά.

Μέσα 'στοῦ καθυμῶ τὴν μάννα
τῆς Ἐλευθερίας καμπάνα
σὰν καὶ πρῶτα δὲν σημαίνει.

Μὰ κι' αὐτόνομη σαλπίζει
πῶς 'στὸ θάρρος τῆς ἐλπίζει
πῶς μὲ τοῦτο περιμένει.

'Απὸ τρόπαια τρανὰ
κι' ὑπερπέφαλα βουὰ
χαϊρετῶ λαμπρὸ τὸν ἦλιο.

Βλέπω νεζάτα σκοτωμένα,
κι' ἔρρε λέω καὶ 'στὸν ἕνα
καί 'στὸν ἄλλο τὸν Σγαρῶλο.

Περικλέτο, τοῖμπιρ μίρε ;
τώρα θ' αὐτονομηθῆ...
ὄ, τί κέρδιος τὸ πῆρε
τὸ σπαθί τῆς, τὸ σπαθί.

Τοῦτο τοῦτο μεγαλύνω,
κι' ἔμπροστά του σιωπῶ,
κι' ἄφρονος τὸ γόνυ κλίνω
καὶ τὸ πέρνω καὶ κτυπῶ.

Λεβεντιά, μὲ τοῦτο κτύπα
κάθε γλᾶρο, κάθε γῦπα,
κάθε λήσταρχο λιμάρη,
κάθε μπέστοια καὶ κανάγια,
ποῦ τὰ χρώματά σου τάγια
σὰν λαγωνικὸ φερμάρι.

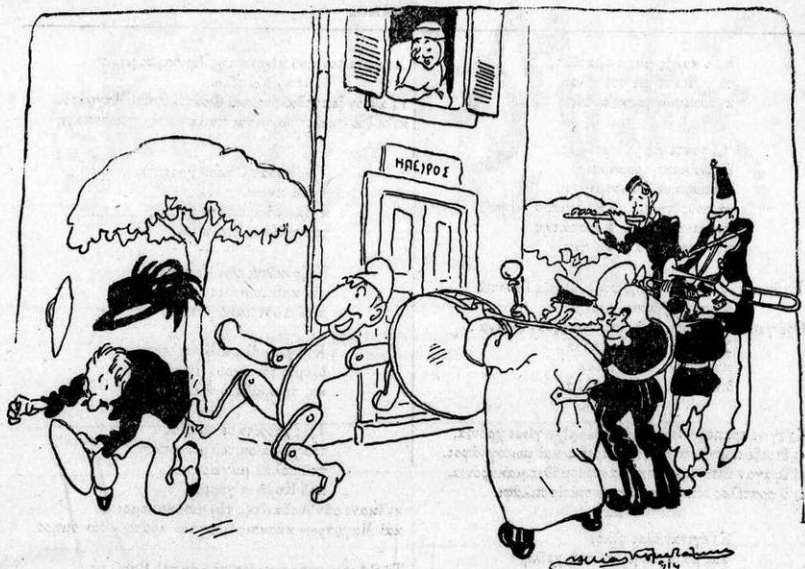
B.

II.— Πῶς δὲν πᾶς, μωρέ, καὶ σὺ
'στῆς Κερκύρας τὸ νησί
γιὰ νὰ θῆς καὶ γιὰ ν' ἀκούσης
συζητήσεις, γλέντια, κῶμους,
ἀλλὰ χάσκεις μὲς 'στοὺς δρόμους
τῆς ὠραίας πρωταουσῆς ;

Τὸ νησί τοῦ Θεοτόκη, τὸ νησί τοῦ Ζαβιτοσάνου,
'πέρασε τὰ πανηγύρια τῆς κλεινῆς Ἰσοπεφάνου.

'Εκεῖ τόσαι συναντήσεις
καὶ σπουδαῖα γεγονότα,
ἐκεῖ τόσαι συζητήσεις
γι' Ἀλβανίας καθιστότα.

Τί τρεγάλαις νόκτα 'μέρα,
πάνε κι' ἔρχοντ' ἐκεῖ πέρα
'Ἰμπεράτορες κλεισί,

**Μέσ' από την Συμφωνία χαρμολύνως άναγγέλλω
πώς σάν μζά παραφωνία ξεκουμπίζω τόν φρατέλο.**

Καγκελάριοι τρανοί,
και 'δικοί μας Βασιληάδες και 'δικοί μας Κυβερνήται,
και τ'όξνο και 'δικό μας μεγαλείον εξυμνείται.

Πότε, Φασουλή, θ' άκούσης έσταμμένας κορυφάς
νά 'μιλούν γι' άνασκαφάς,
πότε λείψανα γυρεύουν
τόσων χιλιοτηριδών,
πότε πάνε και χορεύουν
Λύκεια τών 'Ελληνηδών.

Κάθε τόσο χαροκόπια,
πότε ξένα, πότε ντόπια,
πότε θαυμασμός πολλός
πρός 'Ομήρων 'Αχιλλείας
και παληά Βασιλεια
και σεπτά κειμήλια.

Τώρ' άκούς πολλούς έπαίνους γιά τήν ράτσα μας πλουσί-
τώρα 'στό ξενοδογείο της 'Οραίας Βενετιάς [ους,
τών Δυνάμεων τών ξένων βλέπεις τούς πληρεξουσίου
νά 'μιλούν με τόν Ζωγράφο περί της 'Αρβανιτιάς.

Τώρα Φράσσαρης 'μιλει,
και κυττάς τόν 'Αρβανίτη

νά παστρεύη, Φασουλή,
τήν εθνεγική του μύτη.

Τώρα μ'έξαφι μεγάλη
'μιλούν Ρώσοι κι' 'Αγγλογάλλοι,
τώρα συζητούν και κάποιαις μαλαγάταις τού διαβόλου,
κι' όλοι συμφωνούν νά γίνη σύνταξις τού πρωτοκόλλου.

'Ομως έξαφνα θυμόν ει
ό φρατέλος ό Λεόνι
νά τούς πάρη τόν άέρα.

Και με γουρλωμένο μάτι
γιά νά 'πή κι' έκείνος κάτι
είπε τήν κακή του μέρα.

Είς 'Αλβανικήν δημόδη
άλλοι τούπανε: ντροπή σου,
κι' άλλοι τούπανε: πάρε πόδι,
μ'άλλα λόγια ξεκουμπίσου.

Κι' έταράχθ'ή κοινωνία,
κι' έγινε! Βαβυλωνία,
κι' ένας σάλος δυνατός.

Κι'ό καλός μας ό φρατέλος
τά'χρειάστηκε σ'τό τέλος
κι'έσυμψήνησε κι'αυτός.

Ό φρατέλος ό Σγαρλιος
έπαθε κακή τρομάρα,
έφθασε κι'ό Σπυρομήλιος
νά τοδς'πή για τήν λαιμάρα,
πούναι μόνος της προστάτης
τάστοργείτονα βουνά της.

*Έφθασε κι'ό Χειμαριώτης σ'την Όραία Βενετιά
δίχως λόγια και χαρτιά.
Όρθε γειάσου Σπυρομήλιο, και φωνάζουν δλοένα :
Σπυρομήλιο δίχως πένα,
παρά μόνο με τό πάλα
δίκηα μας ζητεί μεγάλη.

Κι'έγινε τραπέζι πρώτης, που δέν είχε γίνει χρόνια,
κι'έτραξε πυκνόν τό πληθος, έτρεξαν και φωτογράφοι,
κι'έφαγαν εκεί κιμπία, παστουμάδες, μακαρόνια,
κι'ό φρατέλος εξαιρετίως έφαγε σικτήρι πιλάφι.

Κι'έγιναν δλοι φίλοι
και μάτς και μοιτς σ'τά χαίτη
φιληματα γλυκά.

Κι'έλέγανε κι'οί ξένοι
πώς σποιος έπιμένει
σ'τό δίχχο του νικη.

Τό πέρνει τιμημένα,
και χάρι σέ κανένα
για τούτο δέν χρωσταί.

Μά σ'όλους λέει πρώτοι,
τοσ'το κι ντούρα β'ται
τό λέν Δατινιστί.

Φ.— Κάθε ζήτημα παρατά,
τόν Έσάτ Πασσά χαίρετα,
πούκανε μες σ'τό Δυρράχι
με τόν Ηγεμόνα μάχη.

Τά τρόπαιά του περισσά...
χαίρετα τόν Έσάτ Πασσά,
μέγαν προπαικόφρον.

Χαιρέτα τόν νομόταγί,
έπου λησταρχος οδηγεί
κατά τών Άνακτόρων.

Χαιρέτα τόν Έσάτ Πασσά, τόν Ιταλόν τόν βλάμη,
έπου τόν Βηδόν άμοιρο βάλθηκε νά Ξεκάμη.

Χαιρέτα τον, που'γίνηκε τής Έριδος τό μηλον
έν μέσφ δύο φίλων.

Γι'αυτόν ξεπαρβαλόγοιτα Φρατέλοι και Μαγγάροι,
κι'οί δύο σκυλοτρώγονται ποιός νά τόν πρωτοπάρη.

Τόν Έσάτ Πασσά χαίρετα,
ήρωα περικλυτόν,
κι'έλα σκάρωσος γι'αυτόν
τραγυθία κι'όπερέτα.

Παζονάται τόν Μαγγάρων
τόν καθίζουν άρον άρον
σ'έν Άδστριακό βατόρι.

Κι'έγινε μόλα κι'έγινε λέσσα,
δέσμοιο τόν έχουσι μέσα,
και σκυλιάζουσι τανάροιο.

Τρίς χαιρέτησε τό φέσι
τού γανναίου, τού μπαμπέση,
πού πολλά μαγειρεύε,
πού Κορώνα γύρουσε,
κι'έκανε σάν Άρβανιτης τόν μισοκακόμοιρο,
και Μαγγάρων κάσκαϊς τώρα τόν κρατούν σάν δημρο.

Τής Άρβανιτιδς χαιρέτα τό λαμπρό Βασίλειο,
έπου σάν κι'αυτό δέν βρισκει άλλο σ'την όφήλιο.
Όμως με τήν Άλβανία μά χαρά κι'έμεις περνάμε,
κι'είναι μία τέτοια χώρα,
πού σ'σου Βηδόν κόρφο τώρα
μητε φύλλος θέλω νμάι.

Έμπνευσμένος έν ειρήνη
τόνισε γενναίον άσμα
εις άσπόνδων φίλων πλάσμα,
πού νεστίλασμα θά γίνη.

Τούτο τό μακάριο
γράμματα μας βρέχει,
κι'άν άλαφιατάριο
λένε πώς δέν έχει.

Πλήν μαθήσεως θά γίνουσι πρώτοι φάροι τηλαυγείς
τ' Άρβανιτικά τά φώτα
και μ'έκεινα πρώτα πρώτα
θά μαθαίνης, όρε μπέρο μ' πώς νά πλιατσικολογής.

Και σό βλέπωντας αυτούς τοδς τρικυμιώδεις σάλους
μη σάν χαίνος και νοθός χασιμουρείσαι με τοδς άλλους,
κι'έπως πριν, τειπελαχανά,
μήν άπλώνης τραχανά.

Μήν άφήσης τήν ψυχή σου και τόν νού νά κοιμηθί,
μά νυχθημερόν άκονα
νόν φεί και σ'τόν αλάνα
τό σπαθί σου, τό σπαθί.